
Публикуван на: 01-06-2005

Източник: [Deutsche Welle](#)

Какво искат французите? Какво не искат, те демонстрираха на себе си и на Европа в неделя. Отхвърлиха конституцията, но имаха предвид управляващите ги. Гласуваха срещу Европа и за своя голям шестоъгълник в центъра на Европа, но с вота си го изтласкаха към периферията. Да се казва "не" във Франция означава повишаване на репутацията. Ехото обаче ще отзвучава още дълго. Франция преживява една от големите си кризи и за нея страната трябва да благодари на Ширак. Ето че сега президентът пожертва премиера си и повика най-приближените си в хотел Матиньон, официалното седалище на правителствения ръководител. Това няма да му помогне, защото цената може да се окаже и включването на Никола Саркози, стария му съперник, в новия екип. Същинският печеливш бе Саркози, който едва миналата година трябваше да напусне кабинета, за да заеме председателския пост в партията на президента. Сега, въоръжен с министерското кресло на ключов ресор и като председател на партия, той ще разполага с изобилие от власт, което ще направи откритата борба за властта неизбежна.

Ремонтът на правителството си поставяше за цел да сложи ново начало, но с него президентът на може да прикрие собствената си слабост. За да се задържи на власт, той назначи един приятел и един враг на челни места в правителството. Те ще бъдат достатъчно заети с опита, да подобрят вътрешната атмосфера. Защото вотът в неделя беше израз на недоверие преди всичко срещу президента. В лицето на Доминик дьо Вилпен сега бе издигнат човек с ниска популярност, никога не подлагал се на вот, но доказал качества на международната сцена като бивш външен министър. Президентът и новият му премиер ще трябва да завоюват обратно доверието, изгубено от Франция в Европа в неделя. Страната е с отслабени позиции.

Сега ще си проличи, каква действителна стойност имат "сърдечните отношения" с Германия през последните десетилетия. Лозунгът за германско-френския двигател отдавна вече бе взет на въоръжение в официални речник на президента. Без голямото помирение между германци и французи, срастването на Европа нямаше да е възможно. Макар и от време-навреме да се е стигало до помрачнявания на атмосферата, двете страни винаги са били изпълнени с взаимно доверие. Тъй като усилията на управляващите за двустранно разбирателство, се споделят и от управляваните, кризите винаги са били ограничавани. Че това не е нещо, разбиращо се от само себе си, проличава от контра-примера с германско-британските отношения. Британците винаги са съблюдавали дистанцираност, стигаща до враждебност, спрямо германците.

Британецът Тони Блеър гледа отвъд Ламанша със злорадство на френската катастрофа и вече дава да се подразбере, че няма нужда от референдум и в неговата страна. Британските медии, които с пълна сила отразяват важна част от общественото мнение, остават изпълнени с презрение към континента като цяло и към французите в частност. На този фон сега ще е необходима европейската солидарност на германците със съседите отвъд Рейн. Мирът, чиито символ е и Европа

на 25-те, смятан от по-възрастните за важен аргумент в полза на интеграцията, е без особена стойност за по-младите, тъй като за тях той е нещо, което се приема за естествена даденост и няма място в мисловната им система.

Процесът на европейското единение ще продължи, въпреки аварията предизвикана от французите. Тя ще трябва да бъде отстранена с общи усилия. Алтернативата би била пълната резигнация. Че в Германия един слаб канцлер трябва да се бори за преизбирането си, а във Франция един слаб президент навлиза в последната си фаза, прави тази задача още по-трудна. Въпреки това в сила е констатацията, че французите не са по-лоши европейци от гражданите на останалите 24 страни-членки.